KAARINA RIIKONEN RATKAISEE

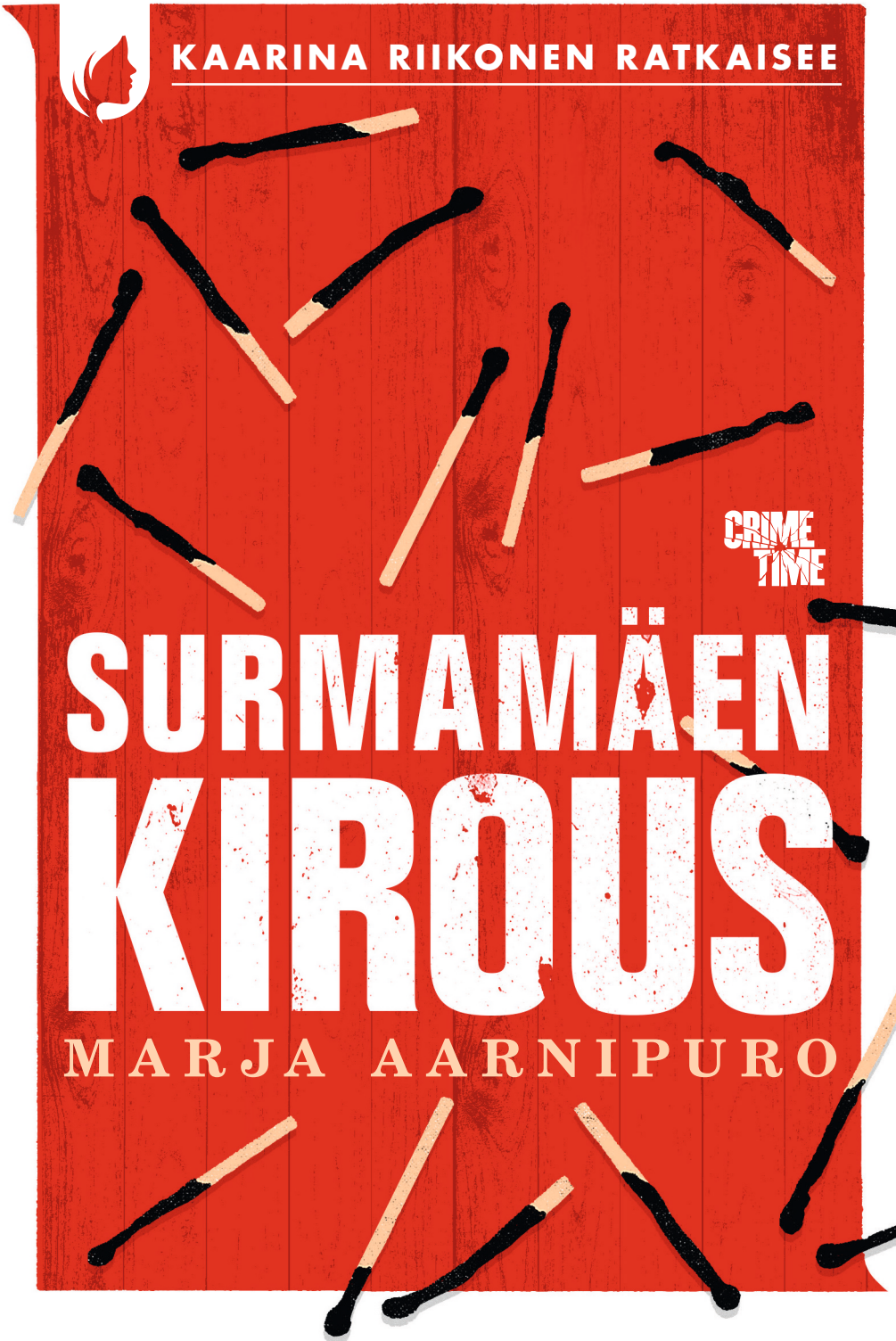

CRIME TIME

SURMAMÄEN KIROUS

MARJA AARNIPURO

Surmamäen kirous

Marja Aarnipuro

Surmamäen kirous

Kaarina Riikonen ratkaisee, osa 5

CRIME TIME
Helsinki

© 2021 Marja Aarnipuro

Kansi Perttu Lämsä
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-851-214-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Vanha mies piteli puista krusifiksia kädessään kuin kilpeä, jolla hän yritti suojata itseään pahaa vastaan. Miksi Jumala salli tämän tapahtua, vaikka hän oli yrittänyt parhaansa? Eihän hän paha ollut, vajavainen vain. Ja nyt Herra oli hylännyt hänet.

Kipu jyskytti vanhuksen takaraivossa, ja lattianrajassa leijuva savu sai hänet yskimään. Äkkiä hän tunsi, miten joku tempaisi ristin hänen kädestään. Sitten tuli pimeys. Kirous oli lopulta tavoittanut hänetkin.

Luku 1

Turre nosti päätään ja nuuhkaisi ilmaa. Minttukin oli havahtunut unestaan aurinkotuolin alta kuuluvasta kahinasta päätellen.

– Mikä siellä haisee? Kaarina Riikonen kysyi, ikään kuin koira olisi osannut vastata. Sitten hän toppuutteli: – Ei siellä mitään ole, nukkukaa nyt vain.

Kaarina pysähtyi miettimään omaa reaktiotaan. Aina hän sanoi niin – ettei siellä mitään ollut. Ihan kuin hänellä olisi ollut parempaa tietoa kuin koirilla, joiden hajuaisti oli miljoona kertaa tarkempi kuin ihmisellä. Kaarina hymähti ja jatkoi taas kirjaansa. Hän oli löytänyt Pierre Lemaitren Facebookin Dekkariryhmän vinkkauksista ja seikkaili nyt syvällä kirjailijan rakentamassa pirullisessa juonilabyrintissä.

Oli kesäkuun puoliväli. Kaarinan vuosiloma Viikkolehden toimittajan työstä alkaisi virallisesti seuraavana päivänä maanantaina, ja kuten aina kesälomansa alussa, hän oli muuttanut maalle Siuntioon kuin mikäkin entisaikojen rouvashenkilö. Jari vietti mökkiviikonloppua hänen seuranaan, mutta arki sinkauttaisi aviomiehen taas seuraavana aamuna takaisin Helsinkiin. Kesä oli remontoinnin

sesonkiaikaa, ja silloin Jari paiski muiden alan yrittäjien lailla tavallistakin pidempää päivää.

Kaarina oli parinkymmenen avioliittovuoden aikana tottunut heidän lomiensa erirytmisyyteen, eikä se häirinnyt häntä – muuten kuin öisin. Kaarina nimittäin pelkäsi nukkua mökillä yksinään. Koirista hän ei tuntenut saavansa turvaa, vaikka ne rähisivätkin ulkoa kuuluville äänille. Hän tiesi, että jos joku olisi tarpeeksi röyhkeä tunkeutuakseen taloon, ihmisrakkaat lemmikit toivottaisivat tunkeilijan tervetulleeksi häntäänsä vispaten.

Jaria Kaarinan yksin olemisen pelko huvitti. Miehellä oli tapana kysyä, milloin viimeksi Kaarina oli kuullut murhaajan tunkeutuneen tuntemattoman naisen taloon Siuntiossa ja ottaneen tämän hengiltä ilman mitään syytä.

– Kerta se on ensimmäinenkin! Kaarina kiivastui kysymyksestä joka kerta. Hänen pelkonsa oli todellista, ja siksi hän nukkui yksinäiset yönsä pesäpallomaila käden ulottuvilla. Jarin mielestä oli onni, ettei Kaarinalla ollut asetta, saattaisi kuulemma nuohoojan henkikulta olla vaarassa.

Näin päivällä Kaarinaa ei pelottanut, ei yksin eikä seurassa. Alkukesän luonto kukoisti, ja auringon lämpö tuntui nautinnolliselta hänen ihollaan. Ja mikä tärkeintä, hänellä ei ollut kiire mihinkään. Juuri nyt elämä oli yksinkertaisesti täydellistä.

Kaarina oli tuntenut olevansa loman tarpeessa enemmän kuin koskaan. Edellistalvi oli ollut hänen 51-vuotisen elämänsä rankin. Syksyllä löytynyt rintasyöpäkasvain oli leikattu, ja sytostaattikuuri oli vienyt Kaarinalta hiukset, voimat ja vastustuskyvyn.

Hoitojen päätyttyä he olivat Jarin kanssa matkustaneet Gran Canarialle rentoutumaan, mutta siellä he olivatkin lo-

mailun sijaan joutuneet murhatapauksen pyörteisiin. Tapaus oli merkinnyt Kaarinalle hurjaa työrupeamaa lukemattomine lehtijuttuineen, nettiversioineen ja videoineen.

Rikostapauksen selvittyä Kaarina oli huomannut voimiensa loppuvan. Sairastelu ja rikosdraama olivat imeneet hänet kuiviin. Uupumuksen vuoksi hän oli anonut kesälomansa alkavaksi epätavallisen varhain, jo ennen juhannusta. Päätoimittaja oli suostunut pyyntöön oikopäätä, sillä suurin osa toimituksen väestä halusi lomailla heinäkuussa.

Äkkiä Turre ampaisi ylös, ryntäsi aidalle ja alkoi haukkua. Kingcharlesinspanieli Minttu sipsutti kaverinsa perään ja istahti tämän viereen tähystämään.

– Mikä siellä muka nyt on? Kaarina kysyi ja könysi ylös aurinkotuolistaan. Alaselässä vihlaisi äkäisesti. Ei pitäisi istua noin pitkään yhteen menoon, Kaarina manasi. Istuminen tappaa.

Nyt hänkin haistoi sen. Tuulenvire toi mukanaan savun tuoksua. Tietysti Turre oli ollut oikeassa. Koiralla oli sisäänrakennettu palovaroitin, jonka vähäinenkin savunhaju viritti hälytysvalmiuteen.

Kaarina vilkaisi mökin katolle varmistaakseen, ettei Jari ollut alkanut lämmittää saunaa jo aamupäivällä, miehestä kun ei ikinä tiennyt, mitä tämä sai päähänsä. Piipusta ei kuitenkaan leijunut taivaalle mitään.

– Joku naapuri varmaan polttaa roskia, Kaarina arveli ääneen, vaikka eiväthän koirat häntä kuunnelleet, haukkuivat vain. – Lopeta! Kaarina komensi Turrea räkytyksestä ärsyyntyneenä, mutta koira vain hurjistui hänen karjumisestaan. Minttu säesti kaveriaan kimeällä piukutuksella. Sitten syreenipensaiden takaa kuului kahinaa ja juoksuaskelia.

– Kaarina! Auta! Apua!

Pihaan ryntäsi nainen, jonka vaaleasta rastanutturasta hapsotti irronneita lettejä. Hänen kasvonsa punoittivat, ja siniset silmät tuijottivat lautasina Kaarinaa.

– Naapurissa palaa! lähellä asuva Susanna Vienonen huohotti.

– Palaa? Koistisillako?

Susanna nyökkäili kiivaasti. Kaarinan aivot löivät hetken tyhjää, mutta sitten hän heräsi toimimaan.

– Jari! Koistisilla on tulipalo, Kaarina karjui. – Minä menen nyt!

Kaarina tökkäsi sandaalit jalkaansa, nappasi puutarhapöydältä puhelimensa, pujahti ulos pihaportista ja lähti Susannan kanssa juoksemaan naapuriin. Jari saisi huolehtia koirista. Kaarinaa parikymmentä vuotta nuorempi pitkä nainen pinkoi hänen edellään maata viistävässä folkloremekossa paljaat jalat helman alta vilkkuen. Kaarinalla oli täysi työ pysytellä perässä.

Kaarina oli tutustunut hippinaiseen edelliskesänä, kun tämä oli pelmahtanut heidän pihaansa pyytämään lupaa poimia nokkosia Riikosten mailta. Susanna Vienonen piti miehensä Erkki Katajamaan kanssa lammastilaa vajaan kilometrin päässä. Kaarina pysähtyi usein aidan taakse katselemaan ruohoa jauhavia villapalleroita, joiden määkiminen huvitti häntä joka ikinen kerta. Mikä sulla on kipeenä? Kaarinalla oli tapana kysyä lampailta, ja ne antoivat aina saman vastauksen: Pää.

– Miksi et soittanut palokuntaa? Kaarina puuskutti Susannan niskalle. Nainen käänsi juostessaan päätään Kaarinaa kohti ja vastasi: – En minä pidä puhelinta mukana.

Kännykkäverkoista lähtevä värähtely ei ole terveellistä.

Herranen aika noita hörhöjä, Kaarina tuhahti mielessään.

Sitten hän näki vajan Koististen pihapiirin reunalla. Liekit kurottelivat punamultaisen rakennuksen nurkissa ylöspäin. Kaarina vilkuili, oliko talonväestä joku huomannut palon, mutta kun pihalla ei näkynyt ketään, hän pysähtyi traktoritielle ja painoi puhelimensa 112-kuvaketta. Odottaessaan hätäkeskuksen vastausta hän näki liikettä silmäkulmassaan. Ihan kuin tumma hahmo olisi livahtanut polkua pitkin metsän suojaan.

Hätäkeskus vastasi, ja Kaarina alkoi puhua hengästyneesti. Hän sekosi sanoissaan ja yritti skarpata saadakseen päivystäjän tajuamaan, että nyt oli kiire. Kaikki tuntui epätodelliselta. Miksei Koistisilta tullut ketään ulos? Missä kaikki olivat? Sinistä kesätaivasta vasten piirtyvä savu muuttui koko ajan tummemmaksi.

Luku 2

Koististen pihapiirissä oli kymmenkunta rakennusta: vaja, navetta, maakellari, aitta, liiteri, pari latoa ja pihasauna. Päätalo oli suuri kartanomainen rakennus, jonka etuovelle johtivat luonnonkivistä muuratut korkeat portaat. Vaaleansiniseksi maalatussa talossa oli kaksi kerrosta ja ikkunoiden määrästä päätellen sisällä täytyi olla toistakymmentä huonetta. Kaarina ei tiennyt tarkkaan, sillä häntä ei koskaan ollut kutsuttu verantaa peremmälle.

Vanha vaja, jonka nurkkia liekit nuolivat, sijaitsi kauempana talosta, alarinteessä pellon reunassa. Kaarina seisoi puhelin korvallaan kymmenen metrin päässä vajasta ja selosti tilannetta hätäkeskuspäivystäjälle. Vapaalla kädellään hän huitoi vieressään seisovaa Susannaa lähtemään metsään kadonneen hahmon perään. Nainen ei kuitenkaan näyttänyt ymmärtävän, mitä Kaarina yritti viestittää, seisoi vain suolapatsaana paikoillaan ja tuijotti tulta.

– Mistä minä sen tietäisin! Kaarina tiuskaisi puhelimeen, kun hätäkeskuksen päivystäjä kysyi, oliko palavassa rakennuksessa ihmisiä. – Ovi on säpissä, joten ei kai siellä ketään ole!

Päivystäjä lopetti tivaamisen ja kertoi tehneensä hälytyksen

sekä pelastuslaitokselle että poliisille.

– Tulkaa äkkiä, Kaarina kiirehti.

– Autot ovat jo tulossa. Lähetän paikalle myös sairaankuljetusyksikön, varmuuden vuoksi, nainen sanoi ja lopetti puhelun.

– Vettä! Kaarina rääkäisi toimintakyvyttömälle Susannalle. – Mistä me saamme vettä?

Susanna havahtui horroksestaan, vilkuili ympärilleen ja osoitti sitten päärakennuksen suuntaan.

– Tuolla! Tule!

He juoksivat pihan keskellä seisovalle kaivolle. Kaarina tarttui valurautaisen pumpun varteen ja alkoi pumpata. Ylös, alas, ylös, alas. Vettä ei tullut. Saakeli! Kaarina jatkoi pumppaamista, sillä hän tiesi, että käyttämättömän kaivon nousuputki oli aluksi tyhjä ja ottaisi aikansa, ennen kuin se täyttyisi ja vesi ryöpsähtäisi maan pinnalle. Mutta oli sietämätöntä odottaa. Vai oliko kaivo kuivunut?

– Etsi jostain ämpäri! hän huohotti Susannalle. – Tai tuo monta, jos löydät.

Jostain etäältä alkoi kuulua sireenin ujellusta. Se oli kaunein ääni, jonka Kaarina sillä hetkellä osasi kuvitella. Apua oli tulossa. Kaarinaa alkoi itkettää. Kaikki tuntui tapahtuvan kuin hidastetussa elokuvassa, mutta samalla kuitenkin aivan liian nopeasti. Hän näki jo mielessään, miten tuli ottaisi valtaansa vanhan vajan, lieskat löisivät taivaalle ja kekäleitä sinkoilisi ympäriinsä niin, että kesän kuivattama lähimetsä syttyisi tuleen. Silloin myös heidän mökkinsä olisi vaarassa palaa maan tasalle. Se olisi kamalaa, niin ei saisi käydä! Kaarina sai ajatuksesta lisää voimaa ja alkoi pumpata kuin vimmattu. Nyt ei saa antaa periksi.

Ruosteenruskeaa vettä alkoi pulputa pumpun suuaukosta. Pian se muuttui kirkkaammaksi. Vettä roiskui kaivonkannelle ja Kaarinan sortseille, mutta hän ei piitannut kastumisesta. Heidän oli pidettävä palo kurissa, kunnes sammuttajat ehtisivät vajalle. Mutta miten he pystyisivät siihen? Voisivatko he taistella tulta vastaan vain pihapumpun ja ämpäreiden avulla? Se tuntui epätoivoiselta, mutta oli pakko yrittää. Susanna kolisteli paikalle kolmen jostain löytämänsä peltiämpärin kanssa ja työnsi niistä ensimmäisen suuaukon alle. Astia täyttyi pikavauhtia, tarvittiin vain viisi pumppausta.

– Toinen. Pian! Kaarina komensi. Kun molemmat ämpärit olivat täynnä, Susanna lykkäsi pumpun alle kolmannen ja lähti helmat hulmuten juoksuttamaan astioita vajalle.

– Anna kun minä, Kaarina kuuli rakkaan äänen viereltään. Hän hellitti otteensa pumpun varresta ja näki Jarin käden tarttuvan siihen. Mikä helpotus. Nyt heitä oli kolme. Ämpärin täytyttyä Kaarina lähti viemään sitä kiireesti palopaikalle.

Sireenin ulina voimistui. Pian siihen yhtyi toinen ja kolmaskin. Kaarina ja Susanna kantoivat vettä minkä ehtivät, mutta liekkejä oli aivan liikaa.

– Haetaan vielä uudet! Kaarina sanoi Susannalle. – Tämän on pakko auttaa.

He täyttivät ämpäreitä jo kolmatta kertaa, kun pihaan kaarsi punainen pakettiauto, jonka sivuovessa luki Sjundeå FBK, Siuntion vapaapalokunta.

– Hospoti pomiloi, Kaarina henkäisi ja huitaisi rintaansa ristinmerkin odottaessaan, että Jari täytti vielä yhden ämpärin ääriä myöten.

Palomestarin harjaantunut silmä oli havainnut palon nopeasti. Hän ohjasi autonsa vauhdilla vajan ohi ja pysäytti sen traktoritielle.

– Jätti tilaa sammutuskalustolle, Kaarina sanoi tietäväisenä Susannalle. Ehdittyään vajalle naiset heittivät vesilastinsa liekkien päälle.

– Hyvää työtä! palomestari huudahti naisille. – Nyt voitte siirtyä vähän kauemmas, että autot mahtuvat. Kaivo on ilmeisesti tuolla, mistä tulitte, pihan keskellä?

Kaarina nyökytteli. Adrenaliini kuohui hänen sisuksissaan ja hän huohotti. Tieltä alkoi kuulua uusia ääniä, ja pian portista ryskäsi pihatielle kaksi sammutusautoa peräjälkeen. Niitä seurasi vielä iso säiliöauto. Pensaiden oksat rasahtelivat poikki kuin tulitikut massiivisen palokaluston edessä. Hätäkeskuspäivystäjän varmuuden vuoksi lähettämä ambulanssi ajoi paikalle rauhallisemmin. Kuski jätti ajokkinsa maantien varteen.

– Näitkö sinä sen tyypin, joka katosi metsään? Kaarina kysyi Susannalta.

– Minkä tyypin? En minä nähnyt ketään, Susanna vastasi.

Näinkö sittenkin harhoja? Kaarina mietti. Miksi Susanna ei havainnut pakenijaa?

Kaarina ei ehtinyt kysyä enempää, sillä Susanna oli nähnyt miehensä väkijoukossa ja lähti tämän luokse. Kaarinakin vetäytyi Jarin kanssa sivummalle seuraamaan voimallista näytelmää, joka käynnistyi palomestarin huudellessa käskyjään. Kukaan ei mutissut vastalauseita tai ehdotellut vaihtoehtoisia toimintatapoja. Demokratia ei taida näissä hommissa olla toimivin malli, Kaarina päätteli.

Ensimmäiseksi paikalle tulleet palomiehet ruiskuttivat säiliöauton tankista vettä liekkeihin, joista korkeimmat nuolivat jo matalan rakennuksen räystäitä. Toinen ryhmä veti paksua sammutusletkua kaivolta vajalle.

Vieläkään kukaan talonväestä ei ollut ilmaantunut ulos. Missä Koistiset oikein olivat?

TUHOPOLTTO NAAPURISSA KESKEYTTÄÄ TOIMITTAJAN HYVIN ALKANEEN LOMAN.

Toimittaja Kaarina Riikosen kipeästi kaipaama kesäloma maalla keskeytyy alkuunsa, kun naapuritilalla syttyy tulipalo. Kaarina lähtee auttamaan sammutuksessa ja näkee vettä kantaessaan epäilyttävän tumman hahmon katoavan metsän siimekseen.

Kun Viikko-lehden toimituksessa kuullaan, että tulipalossa on kuollut valtakunnallisesti tunnettu suurtilallinen, Kaarina joutuu palaamaan töihin. Juttua penkoessaan hän törmää seutukunnan synkkiin salaisuuksiin ja kaameaan kiroukseen.

Surmamäen kirous on viides osa viihdyttävässä ja kutkuttavan jännittävässä Kaarina Riikonen ratkaisee -dekkarisarjassa.

Marja Aarnipuro (s. 1960) on pitkän uran journalistina tehnyt kirjailija, joka toimi aiemmin muun muassa Apu-lehden päätoimittajana. Aarnipuro julkaisee kahta viihdyttävää sarjaa: jo pidemmälle edennyttä Kaarina Riikonen ratkaisee -dekkarisarjaa ja syksyllä 2025 alkanutta neljän naisen cozy crime -sarjaa Four Roses. Elämänmakuisissa kirjoissaan Aarnipuro yhdistää taiten kipeät aiheet ja mustan huumorin. Dekkarien lisäksi hän on kirjoittanut kolme tietoteosta itsekin sairastamastaan rintasyövästä.

9 789528 512141

CRIME TIME

DOCENDO.FI • ISBN 978-952-851-214-1 • KL 84.2